

Camellia

มือ
ลาชลับ
นลาชนหน้า
อช่างทำ
ข้ามเวลา
มากเป็น
ชางา
แพทช์
จับแน่น

盛世嫡女医品特工妃

6

风光霁月 เฟิงกวงจีเยว่ เฝียน
โมจิถั่วแดง แปล
RUNYA วาด

บทที่ 230 มีปัญหา

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” ฉู่จวินหลันได้สติกลับมา ปรับสีหน้าให้ไม่แสดงพิรุณ และหยุดความคิดที่เพิ่งผุดขึ้นมา ก่อนจะจับมือ สวีชื้ออกกลับแล้วกล่าวว่า “ทำให้ท่านแม่ต้องเป็นห่วงแล้ว เรื่องวันนี้ช่างน่าหวาดกลัวจริงๆ”

“นั่นสิ” สวีชื้อถอนหายใจ กดเสียงต่ำลงแล้วกล่าวว่า “เจ้าว่าการแก่งแย่งระหว่างอิงกู่ยู่เฟยกับซู่กู่ยู่เฟยลากเจ้าเข้าไป เกี่ยวข้องหรือไม่ ตอนแรกแม่เห็นคุณหนูสี่ตระกูลเก๋อดูน่าสงสัย อยู่บ้าง แต่ภายหลังจึงรู้ว่ามาเข้าใจนางผิดไป”

ฉู่จวินหลันอดชื่นชมอยู่ในใจไม่ได้ สมกับที่เป็นสตรีใหญ่ ตระกูลสูงศักดิ์มาหลายปี การรับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ย่อมเหนือกว่า คนทั่วไป

“แท้จริงแล้วสิ่งที่ท่านแม่พูดนั้นไม่ผิด ข้าเองก็เคยสงสัย เก๋อซู่อวีจิงจิง” ฉู่จวินหลันจึงเล่าว่าตนถูกล่อไปยังสวนเหมย อย่างไร พบองค์ชายรองอย่างไร และอาศัยจังหวะนั้นติดตาม ไปยังเรือนของฮูหยินหานเหมยอย่างไรทั้งหมด

“คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเช่นนี้...” สวีซื่อฟังแล้วอดตะลัน
ไม่ได้ คิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งก็เข้าใจทันที ใบหน้าแดงก่ำด้วย
ความโกรธ กัดฟันกล่าวว่า “คิดไม่ถึงว่าสตรีของตระกูลอัค-
เสนาบดีจะยอมท่อมเทเพียงเพื่อขัดขวางงานแต่งงานของผู้อื่น
ถึงเพียงนี้! หากไม่มีคนเข้าไปช่วยเหลือเจ้า หรือเจ้าไม่มี
ความสามารถเฉพาะตัว เกรงว่าครั้งนี้คงไปล่วงเกินชูก้วยเพย
เข้าเต็มๆ แล้ว หากซื่อจื่อกงตั้งอ๋องคิดติดใจเรื่องนี้ขึ้นมาจะ
ทำอย่างไร!”

“ท่านแม่อย่าได้โกรธไปเลยเจ้าค่ะ หากโกรธจนกระทบ
สุขภาพจะทำอย่างไร ฝ่าบาททรงรับรู้เรื่องงานแต่งงานนี้ หากใช้
จะเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้ง่ายๆ อีกทั้งตอนนี้แม่ลูกตระกูลเก๋อกี้ไม่ได้
สมหวังไม่ใช่หรือ ท่านอย่าได้โกรธเพราะเรื่องนี้เลย ไม่คุ้มเจ้าค่ะ”

“ไม่ได้เด็ดขาด!” สวีซื่อกัดฟันกล่าว “เจ้ารอดมาได้เป็น
ความสามารถของเจ้า ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่เคย
กระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนี้! ลูกแม่ตัวยกกว่าพวกเขาตรงไหน เหตุใด
ต้องปล่อยให้ถูกรังแกกดขี่เช่นนี้!”

สวีซื่อกล่าวด้วยความเคียดแค้น “หลันเจียร์ไม่ต้องกลัว แม่จะกลับไปปรึกษากับพ่อเจ้า ดูสิว่าตระกูลนั้นยังจะกล้า หน้าด้านต่อไปได้อีกหรือไม่!”

หัวใจฉู่จวินหลันสั่นสะเทือนอย่างยิ่ง สวีซื่อปฏิบัติต่อนางด้วยความจริงใจถึงเพียงนี้ มนุษย์ทุกคนล้วนมีหัวใจ จะให้นางไม่ซาบซึ่งได้อย่างไร แม้จะไม่ใช้สายเลือดเดียวกัน แต่นางก็ชื่นชอบมารดาผู้นี้จากใจจริง

“ท่านแม่อย่าโกรธไปเลยเจ้าคะ” ฉู่จวินหลันกอดแขนสวีซื่อแล้วสายไปมาเบาๆ เอนศีรษะซบพิงไหล่ของนาง “มีท่านกับท่านพ่ออยู่ข้างย้อมไม่เสียเปรียบ ปล่อยให้พวกเขาฝันลมๆ แล้งๆ ต่อไปเถิด อย่างไรก็ตามเสียคนที่ผิดหวังก็ไม่ใช่ข้า หากท่านแม่โกรธขึ้นมากก็เท่ากับตกหลุมพรางของพวกเขา ไม่คุ้มเอาเสียเลยเจ้าคะ”

แววตาของสวีซื่ออ่อนโยนลง นางลูบศีรษะฉู่จวินหลันเบาๆ ความโกรธในใจคลายลงไปมาก ฉู่จวินหลันเป็นเด็กสาวที่ยืนหยัดและพึ่งพาตนเองได้ดี แม้อายุจะน้อยกว่าบุตรชายทั้งสองของนาง แต่ความสามารถกลับเหนือกว่าพวกเขาเสียอีก

หลังจากรู้พระประสงค์ของฝ่าบาทว่าต้องการให้พวกนางเป็นแม่ลูกกัน นางเองก็เคยกังวล กลัวว่าฉู่จวินหลันจะไม่ยอมอยู่ในโอวาทและทำให้ในจวนวุ่นวาย แต่เมื่อใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันมา ความคิดของนางก็เปลี่ยนไป

แต่ก่อนนางปฏิบัติต่อฉู่จวินหลันราวกับเป็นบุตรสาวแท้ๆ บัดนี้ฉู่จวินหลันก็คือบุตรสาวที่แท้จริงของนางแล้ว

“เด็กดี เจ้าเป็นเด็กที่รู้ความ เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องเก็บมาใส่ใจ และไม่จำเป็นต้องกังวล แม่กับพ่อเจ้าจะหาทางจัดการเอง เจ้าเพียงทำในสิ่งที่เจ้าควรทำก็พอแล้ว”

ฉู่จวินหลันยิ้มตาหยาบ พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย “ได้เจ้าค่ะ เช่นนั้นลูกจะเอาแต่กินกับนอนไปวันๆ ก็พอแล้ว”

สวีซือหลุดหัวเราะออกมาทันที

เมื่อกลับถึงจวน ฉู่จวินหลันติดตามมารดาและป้าสะใภ้ใหญ่ไปส่งฮูหยินผู้เฒ่ากลับเรือนซุนฮุยก่อน ทุกคนสนทนากันเล็กน้อยแล้วจึงค่อยแยกย้าย

ฉูจวินหลันกลับเรือนนอนเพื่อพักผ่อน ส่วนสวีชื้อไปยัง
ห้องหนังสือเรือนหน้า

“คุณหนู ฮูหยินไปอยู่ที่ห้องหนังสือเรือนหน้าทั้งบ่าย
ได้ยินว่ามีเอียนก็รับประทานที่นั่นกับชื้อจื่อด้วยเจ้าคะ” จื่อเอียน
ที่ปรนนิบัติฉูจวินหลันอาบหน้า กำลังใช้กระบวยไม้เติมน้ำอุ่น
ลงในอ่าง

ฉูจวินหลันรวบผมขึ้นสูง เอนกายพิงขอบอ่างอย่างสบาย
อารมณ์ หลับตาพักผ่อนพลางยิ้มกล่าว “เจ้านี่นะ ได้ข่าวไวจริงจ”

“จะให้ข่าวไม่ใส่ใจเรื่องของคุณหนูได้อย่างไรเจ้าคะ
ท่านกั๊กกงกลับจวนแล้วก็เอาแต่อยู่ในเรือน ไม่ค่อยออกมาพบ
ผู้ใด นอกจากสนทนากับนายท่านสามและคุณหนูซีเล็กน้อย ไม่รู้
ว่าท่านคิดสิ่งใดอยู่ บ่าวยังได้ยินมาว่าอีกไม่กี่วันท่านจะกลับไป
ยังจวนพักแล้วเจ้าคะ”

ฉูจวินหลันส่ายหน้าเล็กน้อย กล่าวเสียงแผ่วเบา “ไม่อาจ
มองเรื่องราวเพียงผิวเผิน สำหรับตระกูลอย่างจวนกั๊กกง สิ่งที่
กั๊กกงกระทำย่อมไม่ใช่เพราะความชอบส่วนตัวเพียงอย่างเดียว
พวกเราไม่จำเป็นต้องซุกซุนให้ลึก เพียงเข้าใจจุดนี้ก็พอแล้ว”

จื่อเยียนพยักหน้าอย่างครุ่นคิด “เซ่นั้นนั้นป่าวก็จะฟังให้มาก
พูดให้น้อยเจ้าคะ”

ฉูจวินหลันยิ้มบาง กำลังจะเอ่ยปาก ทว่ากลับลืมหืมตาขึ้น
นับพลัน ลุกขึ้นคว้าผ้าคลุมร่างกายไว้ทันที

ในเวลาเดียวกัน หน้าต่างด้านหลังก็มีเสียงเคาะเบาๆ ดัง
ขึ้น

“เอ๊ะ หรือว่าจะป็นชื่อจื่อเจ้าคะ” จื่อเยียนจุกปาก “ครั้งนี้
มาเร็วกว่าทุกที”

ฉูจวินหลันเงี่ยหูฟังเสียงน้อย ร่างกายที่ตึงเครียดก็
ผ่อนคลายลง “คงรู้เรื่องที่ข้าเข้าวังวันนี้แล้ว เจ้าไปเปิดให้ชื่อจื่อ
เข้ามา อย่าจุดไฟในห้องนอน แล้วบอกให้เขารอข้าสักครู่”

“เจ้าคะ” จื่อเยียนพยักหน้า เดินอ้อมฉากันออกจาก
ห้องอาบน้ำตรงไปยังหน้าต่างด้านหลังของห้องนอน เมื่อเปิด
หน้าต่างออก คนที่ยืนอยู่ด้านนอกก็เป็นบุรุษชุดดำจริงดังคิด
และก็คือเซี่ยวซวี่อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด

จื่อเยียนเบี่ยงตัวหลบให้เซียวชวีเข้าไป ตรวจดูรอบด้าน
อย่างรวดเร็ว ก่อนจะปิดหน้าต่างและเป่าดับเทียน

ภายในห้องตกอยู่ในความมืด มีเพียงแสงไฟสีส้มจาก
ห้องอาบน้ำส่องลอดออกมาอย่างเลื่อนราง ไอชื้นในอากาศ
เจือด้วยกลิ่นสมุนไพรอ่อนๆ และกลิ่นดอกไม้จางๆ

เซียวชวีได้ยินเสียงน้ำซ่าเบาๆ จากห้องอาบน้ำก็อด
ก้มหน้าไม่ได้ เขานั่งเงียบอยู่บนเก้าอี้ไม้ประดับลายดอกกุหลาบ
ที่วางชิดผนังในห้องนอนด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ บรรยากาศ
รอบกายเย็นเยียบ ชวนให้ผู้คนไม่กล้าเข้าใกล้

จื่อเยียนแลบลิ้นเล็กน้อย ก่อนจะรีบเข้าไปปรนนิบัติ
ฉู่จวินหลันแต่งกายและจัดผม

ไม่นานก็มีเสียงฝีเท้าเบาดังขึ้น เซียวชวีเงยหน้ามอง
ก็เห็นเงาร่างอรชรของฉู่จวินหลัน แสงตะเกียงสีส้มด้านหลังนาง
ขับให้เรือนร่างทั้งร่างถูกเคลือบด้วยแสงนุ่มนวลบางเบา ไอชื้น
ที่เจือกลิ่นสมุนไพรและดอกไม้ยิ่งเข้มข้นขึ้นตามการก้าวเข้ามา
ใกล้ของนาง ทำให้ลูกกระเดือกของเซียวชวีขยับขึ้นลงโดย
ไม่รู้ตัว

“มาแล้วหรือ” ฉู่จวินหลันทรุดตัวนั่งลงตรงข้ามเขา เอียงศีรษะยิ้มกล่าวว่า “ข้านี้กว่าวันนี้ท่านจะยุ่งมากเสียอีก เหตุใดถึงมาได้เล่า”

เซียวชวีแม่ปาก เจียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “ข้าพจะทราบเรื่องในวังหลวงบ้างแล้ว ข้ายังหาตัวชั้นที่ถูกรื้อตัวได้ด้วย เจ้าคิดจะจัดการอย่างไร”

ฉู่จวินหลันประหลาดใจ “เร็วถึงเพียงนี้เซียวหรือ”

“อืม”

“คงต้องใช้เส้นสายไม่น้อยและเสียแรงไปมากสินะ”

“พอสมควร หากเจ้าอยากระบายความแค้น สามารถสอบสวนอย่างละเอียด แล้วนำมาเล่นงานต่อได้”

นั่นคือชั้นที่ในวังหลวง แต่เซียวชวีกลับพูดราวกับเป็นเรื่องเล็กน้อย

ไม่ว่าอย่างไร ท่าทีที่เขาไม่ยอมปกป้องตนเองโดยให้ฉู่จวินหลันต้องคับแค้นใจ กลับทำให้นางรู้สึกพอใจยิ่งนัก

“ไม่จำเป็นหรอก ที่จริงข้ารู้อยู่แล้วว่าใครเป็นคนทำเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องไปยึดติดให้มากความ”

เซียวชวีชะงัก “เจ้ารู้แล้วหรือ”

“อืม แค่นี้เรื่องจากเบาะแสเล็กน้อยในวันนี้ ก็พอเขาได้ว่าเป็นฝีมือของตระกูลเก้อ ส่วนจุดประสงค์นั้นะหรือ...” ฉู่จวินหลันลากเสียงยาว ยกมือทำค้าง เอนตัวเข้าไปใกล้เซียวชวีก่อนกล่าวเสียงแผ่วเบา “พวกเขาแค่ต้องการให้ชู่กู่ยเฟยชิงชิงช้าเพื่อให้พ่อท่านกลับไปพิจารณาเรื่องการแต่งงานของท่านใหม่ ซื่อจื่อว่าอย่างไรเล่า”

เซียวชวีเม้มปากแน่น อดกลั้นอยู่นานกว่าจะเค้นคำพูดออกมาได้ประโยคหนึ่ง “ข้าว่า...ตระกูลนั้นมีปัญหาจริงๆ”

บทที่ 231 เอ็นดูอย่างยิ่ง

ฉู่จวินหลันฟังแล้วเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมา หัวเราะเสียงจนดอกไม้ประดับโต๊ะสั่นไหว

เซียวชวีมองฉู่จวินหลันด้วยสีหน้าเรียบเฉย หากพิณจให้ตีจะเห็นว่าแวนตาเต็มไปด้วยความงุนงง

ฉู่จวินหลันใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะกลั่นเสียงหัวเราะลงได้ อารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จึงกล่าวว่า “เอาละ ข้าจะไม่ถามเรื่องพวกนี้ให้ท่านลำบากใจอีก อย่างไรก็ตามเสียเรื่องแต่งงานก็เป็นคำสั่งบิดามารดา อาศัยพ่อสื่อแม่สื่อเป็นผู้จัดการ ถึงอย่างไร ผู้เกี่ยวข้อโดยตรงก็ไม่มีสิทธิ์เข้าไปยุ่ง ปล่อยให้นางวุ่นวายไปตามใจเถิด อ้อ ข้าถามหนอยสิ หลังชทายาคนใหม่เข้าจวนท่านแล้ว มีเรื่องน่าสนใจอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือไม่”

เมื่อฉู่จวินหลันไม่คิดจะเอาความ เซียวชวีก็โล่งอกไปเล็กน้อย เขาก็มองครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วกล่าว “ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ เพียงแต่จางซือจู่จะสนิทสนมกับสตรีคนอื่นในจวนมากขึ้น”

“พวกนางคิดจะร่วมมือกัน ตั้งตัวเป็นศัตรูกับไซ่ซื่อ
อย่างนั้นหรือ”

“อาจจะเป็นเช่นนั้น” เชี่ยวชวีไม่ใส่ใจเรื่องภายในเรือนนัก

แต่ฉู่จวินหันกลับรู้สึก หลายครั้งเรื่องในเรือนสามารถ
สะท้อนภาพความจริงภายนอกได้มากมาย

“แต่ก็ไม่ใช่ไร ซายาอาจได้ใจมาหลายปี บัดนี้มีคนคอย
ถ่วงดุลก็ให้นางได้ล้มรสเสียบ้างเถิด”

เชี่ยวชวียิ้มบาง “เดิมทีก็นับว่านางวุ่นวายหัวหมุน
อยู่แล้ว เพิ่งจะหาหมอมือชื่อมารักษาเชียวววินฝังให้อาการดีขึ้น
บ้าง ตำแหน่งพระชายาของนางก็เริ่มไม่มั่นคง ช่วงนี้นางแทบ
ไม่มีจิตใจจะส่งคนมาแฝงตัวใกล้ข้าเลย”

“เชียวววินฝังอาการดีขึ้นแล้วหรือ”

เชี่ยวชวีส่ายหน้า สำหรับอาการเช่นนั้น ต่อให้เป็น
ฉู่จวินหันซึ่งเป็นหมอ เขาก็ยังหลีกเลี่ยงไม่ยากกล่าวละเอียด
จึงเปลี่ยนเรื่องว่า “อีกอย่างคนของข้าพบว่า ระยะเวลาฉู่เมิ่งอิงกับ

เชียวววินเฝิงบังเอิญพบกันถึงสี่ครั้ง เชียวววินเฝิงดูจะมีใจให้
ฉูเมิ่งอิงไม่น้อย”

ฉูจวินหลันไม่จำเป็นต้องคิดก็รู้ว่าฉูเมิ่งอิงคิดจะทำสิ่งใด
นางสายหน้ากล่าวว่ “นางกำลังทำลายอนาคตของตนเอง”

“เจ้าจะช่วยนางหรือไม่” เชียวซวีเอ่ยถาม

ฉูจวินหลันเอียงศีรษะมองเขา “ท่านเห็นข้าเหมือน
นักบุญหรืออย่างไร”

เชียวซวีเงยบลงในทันที

“ข้าไม่ได้เป็นคนใจดีถึงเพียงนั้น และข้าก็ไม่มีทางลืม
เรื่องในอดีตได้ ที่ข้าไม่คิดจะเอาเรื่องไม่ใช่เพราะยกโทษให้นาง
แต่เป็นการปลดปล่อยตัวข้าเอง นางจะเลือกทำสิ่งใดก็เป็นสิทธิ์
ของนาง จะเป็นทางราบเรียบหรือเต็มไปด้วยหนามแหลม
ล้วนเป็นการตัดสินใจของนางเอง ไม่เกี่ยวข้องกับข้า”

ฉูจวินหลันขยับเข้าใกล้เชียวซวี ยิ้มถามว่า “ท่านกำลัง
คิดว่าข้าเย็นชาเกินไปใช่หรือไม่”

เชียวซวีสวนกลับ “เจ้าสนใจความรู้สึกของข้าด้วยหรือ”

ดูเหมือนว่าจะจับประเด็นผิดไปหน่อย

ฉูจวินหลันกะพริบตาปริบๆ “ข้าถามท่านก่อนนะ”

“ไม่เลย” เขียวซวีก็กล่าวอย่างจริงจัง “เจ้าสามารถไถ่ตัวสองพี่น้องคุณนั้นกลับมาเลี้ยงดูไว้ได้ก็ถือว่าเมตตาและชอบธรรมถึงที่สุดแล้ว ไม่ตามล้างตามผลาญจนสิ้นซากก็ถือว่าใจกว้างมากพอแล้ว”

คำตอบของเขียวซวีทำให้ฉูจวินหลันยิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องพูด “ก็ได้ ข้ายอมรับว่าข้าเองก็แอบใส่ใจอยู่บ้าง”

เขียวซวีใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าจะเข้าใจว่า ฉูจวินหลันกำลังตอบคำถามของเขาเอง รอยยิ้มจึงค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก เขายื่นแขนลอดผ่านใต้โต๊ะไม้สี่เหลี่ยมสีดำไปจับมือของนางเอาไว้โดยไม่รู้ตัว

มือของนางเล็กกว่ามือเขาหลายเท่า นิ้วยาวเรียว ผิวนิยมนละเอียด ทว่าเป็นมือคุณนี่เองที่เคยใช้พลังอันน่าตกตะลึงกดเขาไว้กับกำแพงจนไร้เรี่ยวแรงต่อต้าน และก็เป็นมือคุณนี่ที่ใช้วิชาแพทย์อันเหนือชั้นช่วยชีวิตเขาเอาไว้

ฉูจวินหลันรับรู้ถึงความอุ่นจากฝ่ามือของเขา นางไม่ได้
รีบดึงมือกลับ เพียงมองเซียวชวีด้วยแววตาขบขัน

แสงไฟสลัวจากห้องอาบน้ำที่ส่องลอดเข้ามา ทำให้นาง
พอมองเห็นสีหน้าของเซียวชวีเลือนราง ใครจะคิดว่าชื่อจื่อ
ผู้สูงศักดิ์ที่แสนเย็นชา ไม่ให้ผู้ใดเข้าใกล้ต่อหน้าผู้คน กลับจะ
'ถูกรังแกได้ง่าย' ถึงเพียงนี้

“จวินหลัน” เสียงของเซียวชวีกุดต่ำ ทั้งยังแฝงความ
นุ่มลึกชวนใจสันไม่น้อย

“หืม”

“หลันเจียร์”

“อะไรเล่า”

“หลันหลัน”

“...ครูเดียวเปลี่ยนคำเรียกไปตั้งสามแบบ ชื่อจื่อคิดจะทำ
สิ่งใดกันแน่”

เซียวซวีก็มหน้า แต่กลับไม่ผ่อนแรงที่กุมมือนางไว้ลง
แม้แต่น้อย “คำเรียกพวกนั้น... ข้าไม่ชอบเลยสักอย่าง”

“หา?” ฉูจวินหลันเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

เซียวซวีกล่าวเสียงหนักแน่น “ข้าไม่อยากเรียกเจ้า
เหมือนที่คนอื่นเรียก”

“หรือว่าชื่อจื่อคิตจะตั้งชื่อใหม่ให้ข้า?”

เซียวซวีซึ่งรวบรวมความกล้าพูดความในใจอย่าง
อ้อมค้อมถึงกับไปต่อไม่ถูก

ฉูจวินหลันเห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนของเขาแล้วรู้สึก
สนุก อดหัวเราะออกมาอีกครั้งไม่ได้

พอเห็นนางหัวเราะ เซียวซวีเองก็หัวเราะตามไปโดยไม่รู้ตัว

ถึงยามที่ต้องแยกย้ายแล้ว เซียวซวียืนอยู่ข้างหน้าต่าง
ด้านหลัง ก้มลงกระซิบข้างหูฉูจวินหลันด้วยเสียงแผ่วต่ำ
“ข้าเพียงอยากเรียกเจ้าในแบบที่มีแค่ข้าคนเดียวเท่านั้น
ไม่เหมือนผู้ใด... ซิงซิง”

คำว่า ‘ซิงซิง’ บางครั้งใช้เป็นสรรพนามแสดงความรัก
ระหว่างสามีภรรยา

ใบหน้าของฉู่จวินหลันร้อนผ่าวขึ้นในทันที ลมหายใจอุ่น
ของเขาที่รุดรินอยู่ข้างหู ทำให้ใบหูและลำคอของนางคันยุบยิบ
จนต้องหัดคอหลบ

เซียวซวีหน้าแดงก่ำ ก่อนจะก้มลงประทับริมฝีปากที่ใบหู
ของนางแผ่วเบาอย่างรวดเร็ว แล้วรีบผลัดหน้าต่างหนีไปในทันที

ฉู่จวินหลันยกมือขึ้นลูบแก้มที่ร้อนฉ่าของตน ก่อนจะ
ถอนหายใจยาว แล้วใช้มือโบกพัดลมตรงหน้าแรงๆ หลายครั้ง
แก้มทั้งสองข้างแดงเรื่อขึ้นเล็กน้อย

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉู่จวินหลันเพิ่งกลับมาจากเรือนซุนฮุย ยัง
ไม่ทันได้นั่งพัก ก็มีสาวใช้ตัวเล็กคนหนึ่งเข้ามา

“เรียนคุณหนูหลัน เมื่อครู่มีคนจากด้านนอกนำเทียบเชิญ
มาส่งเจ้าค่ะ”

กล่าวจบก็ประคองเทียบเชิฐที่ประดับลวดลายอย่าง
ประณีตด้วยสองมือ ยืนก้มหน้ารอคำสั่งอยู่ด้านข้าง

ฉูจวินหลันทางออกดูคร่าวๆ สีหน้าก็พลันเคร่งลงเล็กน้อย

เมื่อเห็นสีหน้าของนางผิตไป จื่อเยียนจึงถามอย่าง
เป็นห่วง “คุณหนู มีสิ่งใดไม่ชอบมาพากลหรือเจ้าคะ”

ฉูจวินหลันกล่าว “เป็นเทียบเชิฐจากบุตรสาวของใต้เท้า-
เจารองเจ้ากรมโยธา เขาเพิ่งเข้ารับตำแหน่งใหม่ นางจึงเชิญข้า
ไปเข้าร่วมงานชุมนุมกวีในอีกสองวัน บอกว่ามีคุณหนูหลาย
ตระกูลจะไปร่วมงาน รวมถึงบุตรสาวตระกูลก่อตั้งด้วย”

จื่อเยียนพยักหน้า ยังไม่เข้าใจว่าฉูจวินหลันลั้งเลสิ่งใด

“เจ้าไปตอบกลับอย่างสุภาพแทนข้า ขอขอบคุณคุณหนูเจา
สำหรับน้ำใจ เพียงแต่ข้าเป็นหวัด ไม่สะดวกออกนอกเรือน
ขอภัยไว้ ณ ที่นี้ วันหน้าจะไปเยี่ยมเยียนเป็นการส่วนตัว
แน่นอน”

“เจ้าคะ” สาวใช้คารวะแล้วถอยออกไป

เมื่อเห็นว่าคนเดินจากไปไกลแล้ว จื่อเยียนจึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย “คุณหนู เหตุใดไม่ไปเล่า นี่ถือเป็นโอกาสดี จะได้รู้จักคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์อีกหลายคนเลยนะเจ้าคะ”

ฉู่จวินหลันแค้นเสียงเบาๆ แล้วกล่าวว่า “เก๋อซู่อวี๋คงคิดจะจัดงานเลี้ยงแอบแฝงนัยบางอย่างขึ้นมาอีกแล้ว ข้าไม่ยอมเข้าไปยุ่งกับนาง หากนางชอบเล่นละครนั้นก็ปล่อยให้นางแสดงอยู่คนเดียวเถิด”

ฉู่จวินหลันไม่คิดจะวิจารณ์แนวทางการกระทำของตระกูลเก๋อ ในเมื่อพบหน้ากันแล้วต่างก็รังเกียจ เหตุใดต้องไปพบหน้าให้ทรมาณใจตนเองอีกเล่า

ฉู่จวินหลันหยิบเข็มด้ายขึ้นมาปักลวดลายบนแขนเสื้อชุดแต่งงานต่อไป

ยังไม่ทันถึงครึ่งชั่วยาม ก้าวหมั่มก็ยิ้มแยมมาถึงหน้าประตู “คุณหนูหลัน”

“ก้าวหมั่มมาแล้ว เชิญด้านในก่อนเจ้าคะ” ฉู่จวินหลันรีบวางเข็มด้ายแล้วลุกขึ้นไปต้อนรับ

กำห่มัวมัวคำนับฉู่จวินหลัน แล้วยิ้มกล่าว “ขอบคุณคุณหนู บ่าวมาที่นี่ตามคำสั่งของฮูหยิน ให้มาเชิญคุณหนูไปพบเจ้าค่ะ”

ฉู่จวินหลันเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

หากสวีซือมีฐานะย่อมสามารถใช้สาวใช้มารับตัวนางได้ ไม่จำเป็นต้องให้กำห่มัวมัวมาด้วยตนเองเช่นนี้

ฉู่จวินหลันอดครุ่นคิดไม่ได้ หรือว่าสวีซือจะหาทางจัดการตระกูลเก๋อได้แล้ว?

ฉู่จวินหลันเดินตามกำห่มัวมัวไปพลางสนทนากัน ไม่นานก็มาถึงเรือนจื่อหยวน

สาวใช้ที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องโถงใหญ่รีบยกม่านอุ้มให้ทันที

“ท่านแม่” ฉู่จวินหลันก้าวเข้าไปอย่างรวดเร็ว คำนับพลางกล่าว “ท่านเรียกลูกหรือเจ้าค่ะ”

บทที่ 232 เดือนสติ

สวีชื่อเห็นฉู่จวินหลันก็ยิ้มจนดวงตาโค้งราวจันทร์เสี้ยว มือขาวเรียวยาวบอกเรียกเบาๆ “หลันเจียร์ มานั่งข้างแม่เถิด”

ฉู่จวินหลันยิ้มรับอย่างว่าง่าย ขยับเข้าไปแนบกาย บนตั่งอ่อนริมหน้าต่างอย่างสนิทสนม ยิ้มอ่อนหวานพลาง โอบแขนสวีชื่อไว้ “ท่านแม่เรียกลูกมามีธุระอะไรหรือเจ้าคะ”

สวีชื่อพยักหน้า สีหน้าฉายแววลึกลับเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มกล่าว “แม่ได้ยืมมาว่าบุตรสาวของไต้เท้าเจาส่งเทียบเชิญ มาเชิญเจ้าไปเข้าร่วมงานชุมนุมกวี แต่เจ้ากลับปฏิเสธไป”

ฉู่จวินหลันไม่แปลกใจเลยที่สวีชื่อจะรู้ข่าวรวดเร็วเช่นนี้ นางยิ้มพยักหน้าก่อนจะออกอ้อนพิงไหล่สวีชื่อ “สองแม่ลูกนั้น คอยวางแผนเล่นงานลูกอยู่ตลอด ลูกกลัวว่าหากได้พบหน้ากัน จะอดโกรธขึ้นมาไม่ได้ หากเกิดเรื่องบาดหมางขึ้นอีก ก็จะทำให้กลายเป็นเรื่องให้คนอื่นเอาไปพูดจาเยาะเย้ยเอาเปล่าๆ ในเมื่อพบหน้ากันก็รังเกียจกันทั้งสองฝ่าย ไม่พบหน้ากันย่อมดีกว่า ไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

“เจ้านี่นะ” สวีซื่อโอบไหล่ฉู่จวินหลันแล้วลุบไหล่นางเบาๆ “แม่รู้ว่าเจ้ากลัวว่านางจะคิดหาวิธีมาทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ ให้เจ้าขุ่นเคืองใจอีก ใช่หรือไม่”

ถ้อยคำที่สวีซื่อเรียกตนเองว่า ‘แม่’ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นนี้ ทำให้หัวใจฉู่จวินหลันอ่อนวาม ช่างเป็นดังคำกล่าวที่ว่า ‘เรื่องใดก็หนีสายตาแม่ไม่พ้น’ จริงๆ

“เด็กโง่ แม่เองก็เคยผ่านวัยเช่นเจ้า ความคิดในใจของเจ้า แม่ย่อมเดาได้บ้าง แม่รู้ดีว่าเจ้ามีนิสัยไม่ยอมทนรับความอับยศ แต่ในใต้หล้านี้ ใครเล่าจะชอบถูกเอาเปรียบ”

สวีซื่อกล่าวอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทำให้ฉู่จวินหลันเปลอนั่งตัวตรง จ้องมองนางอย่างตั้งใจ

สวีซื่อกล่าวด้วยแววตาอ่อนโยน “เพียงแต่ศัตรูควรคลี่คลายไม่ควรผูกเพิ่ม บางครั้งความแข็งแกร่งก็เป็นเรื่องดี แต่บางครั้งการอ่อนลงบ้าง ยอมถอยสักก้าว ก็ไม่ได้หมายความว่าเสียเปรียบ การแต่งงานของกงตั้งอ่องกำลังจะเสร็จสิ้นแล้ว พอพ้นเดือนอ้าย แม่คิดว่าจะเริ่มเตรียมงานแต่งของเจ้าและชื่อจื่อกงตั้งอ่อง ภายหน้าเมื่อเจ้าแต่งเข้าจวน เป็นชายาชื่อจื่อ

หรือหากมีวาสนาได้เป็นถึงชายาจวินอ่อง เจ้าก็ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในงานสังคมเหล่านี้ เจ้าคิดว่าใช่หรือไม่”

ฉูจวินหลันจำต้องพยักหน้ารับ “ใช่เจ้าค่ะ”

ความว่าง่ายและความเข้าใจของนางทำให้รอยยิ้มของสตรีชื่ออ๋อนโยนขึ้น

“เพราะฉะนั้นต่อไปการคบค้าสมาคมระหว่างสตรีจะกลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ ไม่ว่าอย่างไรก็หลีกเลี่ยงไม่พ้น ไม่ว่าจะ เป็นตระกูลขุนนาง ตระกูลขุนนางผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือแม้แต่ว่าราชวงศ์ที่เจ้าอาจต้องเกี่ยวข้องในอนาคต เจ้าจะต่อสู้กันอย่างเปิดเผยหรือในที่ลับ จะกระทบผลประโยชน์ของพวกเขาอย่างไรก็ได้ แต่มีอย่างหนึ่งที่เจ้าห้ามทำเด็ดขาด นั่นคือทำให้ผู้อื่นเสียหายอย่างโจ่งแจ้ง”

ฉูจวินหลันพยักหน้าเห็นด้วย

“เด็กน้อย ฟังแม่ให้ดี ครั้งนี้เจ้าปฏิเสธคำเชิญของบุตรสาวตระกูลเฉา ไม่ยอมไปเข้าร่วมงานชุมนุมกวี ทั้งๆ ที่เจ้าก็รู้ว่าครั้งนี้อาจเป็นคุณหนูตระกูลเก้อเป็นผู้คิดเรื่องขึ้นมา และมีความ

เป็นไปได้ว่าจะคิดเล่นงานเจ้า เช่นนั้นนางย่อมต้องเชิญบรรดา
คนสนิทที่สนับสนุนนางไปด้วย ใช่หรือไม่”

“ใช่เจ้าค่ะ”

“เมื่อเจ้าไม่ไป คุณหนูตระกูลเกือกก็จะมีโอกาสยุยงให้
บรรดาคุณหนูที่เดิมที่สนิทกับนางพากันนิทนาถว่าร้ายเจ้าในเรือน
ของตน”

“เป็นไปได้เจ้าค่ะ”

“แล้วในเรือนของคุณหนูเหล่านั้นมีทั้งท่านย่า มารดา
ป้าและพี่สะใภ้ สตรีเหล่านี้ต่างก็มีวงศ์ตระกูลของตนเอง บางครั้ง
ชมดอกไม้ ดื่มน้ำชา พูดคุยยามว่าง หากไม่มีเรื่องสนทนา ก็อาจ
หยิบเรื่องของเจ้ามาพูด คนพูดกันมากเข้า คำพูดก็อาจกลายเป็น
เรื่องจริง ไม่มีมูลก็อาจถูกแต่งเติมจนมีมูล เจ้าควบคุมไม่ได้
ว่าพวกเขาจะกล่าวลับหลังถึงเจ้าอย่างไร เช่นนี้ไม่ใช่ว่าจะเสีย
มากกว่าได้หรือ”

“ท่านแม่ ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ” จู่จวินหันพยักหน้า

แท้จริงแล้วเหตุผลนั้นเรียบง่าย ไม่ใช่ว่านางไม่เข้าใจ เพียงแต่นับแต่ลืมตาตื่นขึ้นมาในร่างนี้ นางมักรู้สึกว่าการได้มีชีวิตอีกครั้งคือกำไร ชาติก่อนนางทำภารกิจมานับไม่ถ้วน รับประทานเป็นผู้คนมากมาย บางครั้งต้องอดกลั้น ถูกกดขี่ หรือถูกรุกราน ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของงานทั้งนั้น

นางเคยชินกับความระมัดระวัง เคยชินกับความคับแค้น ครั้นมาถึงชาตินี้ ชีวิตไม่ถึงกับผิดพลาดเพียงนิดเดียวก็ต้องตาย เหมือนในอดีต นางจึงคุ้นเคยกับการตอบโต้ตรงไปตรงมา ทำให้ค่อยๆ ละเลยการพินิจพิจารณาจิตใจคนและความสัมพันธ์รอบด้าน

ยามนี้นางจึงตระหนักได้ว่าตนมักมองทุกสิ่งด้วยมุมมองของผู้สังเกตการณ์ที่อยู่เหนือเหตุการณ์ เหมือนคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับโลกใบนี้จริงๆ จึงปล่อยปละละเลยหลายอย่างไปโดยไม่รู้ตัว

ถ้อยคำของสวีซื่อในวันนี้เปรียบเสมือนการปลุกให้นางตื่น ทำให้นางเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่านางไม่มีทางย้อนกลับไปได้อีกแล้ว นางเป็นได้เพียงจู่จิวินหลัน และต้องมีชีวิตอยู่ที่นั่นต่อไปเท่านั้น

ความคิดหม่นเวียนเพียงชั่วลมหายใจเดียว ชู่จวินหลันก็
เงยหน้ามองสวี่ชื่ออีกครั้ง แวตาสว่างกระจ่างใส

“ท่านแม่ ลูกเข้าใจความหมายของท่านแล้ว ต่อไปลูกจะ
ไม่ทำตัวเลอะเลือนเช่นนี้อีกแล้วเจ้าคะ”

“เด็กดี กลองตีไม่จำเป็นต้องใช้ค้อนหนักตีก็ดัง¹
เจ้าฉลาดอยู่แล้ว แม่แค่ชี้แนะนิดเดียวเจ้าก็เข้าใจ”

“ก็เพราะท่านแม่อดทนสั่งสอนลูก หากไม่เช่นนั้น ลูกคง
ยังยึดอารมณ์ตนเอง เอาแต่หลบเร้นหาความสงบไปแล้ว
เพียงแต่...ลูกปฏิเสธไปแล้วเจ้าคะ”

“ต่อไปหากเกิดเรื่องเช่นนี้อีก เจ้าก็เพียงชั่งน้ำหนักให้
รอบคอบก็พอ แม่ไม่ได้บังคับให้เจ้าต้องไปทนรับความคับแค้น”
สวี่ชื่อกล่าวพลางยิ้ม นางลูบศีรษะชู่จวินหลันเบาๆ “เก๋อฮูหยิน
กับเก๋อซุอวีมีวแต่ฝืนกลางวัน ขุดหลุมใหญ่ในวังไว้รอให้เจ้า
กระโดดลงไป เจ้ากล้าให้พวกเขาเห็นสีหน้าบ้างก็เป็นเรื่องดี
จะได้ไม่คิดว่าเรารังแกได้ง่ายๆ”

¹ กลองตีไม่จำเป็นต้องใช้ค้อนหนักตีก็ดัง เป็นสำนวนหมายถึง คนฉลาดไม่ต้อง
อธิบายมากก็เข้าใจ

“แม้ตระกูลเราจะตกต่ำลงบ้าง แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นถูก
กลั่นแกล้งแล้วยังต้องกล้ากลืนฝืนทน เราไม่ไปย่ำผู้อื่นก่อน
แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะยอมให้ใครเหยียบย่ำตามใจชอบ”

ฉู่จวินหลันขึ้นขอบนิสัของสวีซือยี่งัก จึงพยักหน้ารับ
อย่างว่าง่าย “ท่านแม่ ลูกทราบแล้วเจ้าค่ะ”

สองแม่ลูกพูดคุยกันต่ออีกพักใหญ่ ฉู่จวินหลันถึงค่อย
กลับไปยังเรือนของตน

กั้วหมั้วม้วยี้มกล่าว “สูหยิน นับว่าท่านมองคุณหนูหลัน
เป็นบุตรสาวของตนจริงๆ แล้วเจ้าค่ะ”

“เด็กคนนั้นชวนให้คนเอ็นดูไม่น้อย” สวีซือยี้มเอ่ย
“ทั้งฉลาด สุขุม ที่สำคัญคือให้คุณค่ากับความผูกพัน หากเจ้า
ดีกับนาง นางก็จะจดจำ ไม่ต้องกังวลว่านางจะเป็นคนเนรคุณ
หันกลับมาแวงกัดเรา ดวงตายามพูดคุยแจ่มใสชวนให้ใจ
อ่อนโยบยี่งัก จึงอยากจะดีกับนางให้มากขึ้นอีก”

“คุณหนูหลันช่างน่าเอ็นดูจริงๆ เจ้าค่ะ”

“ใช่ เดิมทีชะตาชีวิตของข้าเหมือนจะไร้บุตรสาว แต่บัดนี้ กลับมีขึ้นมา นี่คือของขวัญจากสวรรค์ ข้ายอมต้องถนอมดีๆ และสั่งสอนนางให้ดีที่สุด นางเป็นเด็กฉลาด เพียงแต่ก่อนหน้านี้อยู่ในตระกูลเดิมไม่มีมารดาใดๆ คอยอบรม อีกทั้งต้องทนรับเล่ห์กลในเรือนหลัง หากไม่แข็งแรงแรงก็คงอยู่ไม่รอด บัดนี้เปลี่ยนสภาพแวดล้อมแล้ว ยังต้องใช้เวลาในการปรับตัวบ้าง ข้าชี้แนะนางสักเล็กน้อย นางก็จะก้าวไปได้เร็วขึ้น อนาคตเมื่อเข้าจวนอ่องชีวิตก็จะราบรื่นขึ้นอีกหน่อย”

กั้วหมั้วหมั้วพยักหน้ารับ ยกย่องหัวใจของมารดาผู้อ่อนโยนของสวีชื่อไม่ขาดปาก

คำคั้นนั้น ขณะจู่จวินหลันกำลังนั่งขัดสมาธิ นางหวนระลึกถึงคำพูดของสวีชื่ออีกครั้ง หัวใจก็ค่อยๆ สงบลง นางคิดว่าหากมีเรื่องเช่นนี้อีก คราวหน้าจะไม่ปฏิเสธอีกแล้ว ทว่าไม่คิดว่าเพียงผ่านไปสองวันโอกาสก็มาถึง

เช้าตรู่วันที่สี่ ลูว์ฮั่นส่งเทียบเชิญมาแต่เช้า ช่วงบ่ายก็มาเยี่ยมเยียนด้วยตนเอง พวกนางพากันเข้าไปในเรือนของจู่จวินหลันเพื่อพูดคุยเรื่องส่วนตัว

“จวินหลัน ข้าได้ยินมาว่าเจ้าปฏิเสธคำเชิญของงาน
ชุมนุมกวีหรือ”

“หืม เรื่องนี้ลือไปถึงจวนของพวกท่านด้วยหรือ” จูจวิน-
หลันกะพริบตาปริบๆ กล่าวต่อ “หรือว่ามีคนนินทาข้าลับหลังจริงๆ”

ลู่วั้นถอนหายใจ ใช้นิ้วเคาะหน้าผากจูจวินหลันเบาๆ
“เจ้ารู้อยู่แล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ เหตุใดยังต้องรันทักเล่า”

บทที่ 233 ฉลองวันคล้ายวันเกิด

ฉูจวินหลันไม่หลบเสียง กะพริบตาปริบๆ แล้วกล่าวอย่าง
จนใจ “วันนั้นในวังหลวง ท่านก็เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดแล้ว
ข้าเพียงคิดว่าหากหลีกเลี่ยงปัญหาได้บ้างก็ควรหลีกเลี่ยง อีกทั้ง
ข้าไม่ได้ถนัดแต่งกวีหรือเขียนบทความใดๆ หากพวกเขามานั่ง
ถกวิชาแพทย์ ข้าอาจจะยังพอสนใจบ้าง คิดไปคิดมาจึงเห็นว่า
ไม่ไปน่าจะดีกว่า ก็เลยปฏิเสธไป ไม่คิดเลยว่าเรื่องนี้จะไปถึงหู
ท่านได้”

“ข้าเองก็เพิ่งได้ยินมาจากท่านแม่โดยบังเอิญเมื่อคืนนะ”

ลู่อ้วนจับมือฉูจวินหลันไว้ กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น
“จวินหลัน ข้าขอพูดตรงๆ สักหน่อย เจ้าอย่าได้รำคาญที่ข้า
พูดมากไปเลยนะ”

ฉูจวินหลันพยักหน้า ดวงตาใสราวกับน้ำมองลู่อ้วน
อย่างจริงใจ

เมื่อถูกมองเช่นนี้ ลู่อ้วนก็ไม่เหลือความลังเลอีกต่อไป

“พวกเราเกิดในตระกูลเช่นนี้ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือภายหลัง ออกเรือนไปแล้วก็หลีกเลี่ยงการติดต่อกับผู้คนไม่ได้ เจ้าเองก็รู้ดี ที่ใดมีสตรีมาก เรื่องก็มากเป็นธรรมดา ต่อให้ระมัดระวังเพียงใด ก็อาจเผลอไปล่วงเกินผู้อื่นเข้า แต่กิจกรรมเช่นนี้ก็กลับเป็นสิ่งที่ พวกเราขาดไม่ได้ การคบหาสมาคมระหว่างสตรี ไม่ได้มีไว้เพียง เพื่อหาสหายเท่านั้น พวกเราทุกคนล้วนเป็นตัวแทนจุดยืนของ ตระกูลตนเอง สถานที่เช่นนี้ยังมีประโยชน์อื่นอีกมาก เช่น ใช้ สืบข่าวบางอย่าง หรือแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน”

“จวินหลัน ในอนาคตเจ้าจะต้องเป็นชายาชื่อจื่อ บัดนี้ สุขภาพของชื่อจื่อก็ดีขึ้นแล้ว เจ้าย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเข้าไป พัวพันกับการแก่งแย่งในตระกูลของพวกเขา ต่อไปในราชสำนัก ก็จะมีเรื่องมากมาย งานแต่งของพวกเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว ยามนี้ เจ้าควรเริ่มสร้างมิตรสหายของตนเอง ไม่จำเป็นต้องสนิทกับ ทุกคน แต่อย่างน้อยก็ต้องกลมกลืนเข้าไปในวงนี้ เพราะการ ไม่ไปพบปะเพียงเพราะไม่ชอบคนบางคน ผลที่ตามมาก็คือ อย่างเป็นอยู่ตอนนี้ มีผู้คนเอาไปพูดจาลับหลัง และก่อให้เกิด ผลเสียที่ยิ่งกว่าเดิม”

“พี่รั้วฮั่น ขอขอบคุณท่านมากที่พูดกับข้าอย่างจริงใจเช่นนี้”
ฉู่จวินหลันกล่าวด้วยความซาบซึ้ง “ข้ารู้ว่าท่านพูดเช่นนี้ก็เพราะ
มองข้าเป็นสหายจริงๆ”

ลูว์ฮั่นเห็นว่านางไม่รู้สึกขุ่นเคือง และยังรับฟังคำเตือน
อย่างตั้งใจ ก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ “เพียงเจ้าเข้าใจความหวังดี
ของข้าก็ดีแล้ว”

ลูว์ฮั่นพูดพลางรับกล่องผ้าแพรใบหนึ่งจากมือสาวใช้
ข้างกาย ก่อนจะยื่นให้ฉู่จวินหลันพร้อมรอยยิ้ม

ฉู่จวินหลันรับมาอย่างงุนงง “สิ่งนี้คืออะไรหรือ”

“พรุ่งนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของบุตรสาวตระกูลเจา
นางจะจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ที่จวน และเชิญบรรดาคุณหนูที่
สนิทสนมมา ส่วนใหญ่ก็เป็นคนที่ไปงานชุมนุมกวี ข้าเองก็คิด
จะไป เจ้าก็ไปเป็นเพื่อนข้าเถิด คุณสิ ของขวัญข้ายังเตรียมไว้
ให้เจ้าแล้วด้วย” ลูว์ฮั่นกล่าวพลางเปิดกล่องออก ภายในเป็น
ปิ่นหยกประณีตงดงามเล่มหนึ่ง ไม่ฟุ่มเฟือยจนดูประจบ แต่ก็
ไม่เรียบง่ายจนถูกนินทา

ราวกับกลัวว่าฉู่จวินหลันจะปฏิเสธ ลู่ร่วฮั่นจึงรีบกล่าวอีก
“เจ้าอย่าปฏิเสธข้าเลย หากเจ้าปฏิเสธ ข้าจะโกรธจริง ๆ ด้วย”

ฉู่จวินหลันซาบซึ่งใจจนไม่รู้จะกล่าวสิ่งใดไปชั่วขณะ

ฉู่จวินหลันรู้ว่าเดิมทีลู่ร่วฮั่นสามารถไม่ไปเข้าร่วม
งานเลี้ยงนั้นได้ เพราะนางไม่ได้เอ่ยถึงเทียบเชิญใดๆ อีกทั้ง
ตำแหน่งของไต้เท้าเจาเป็นเพียงขุนนางชั้นห้าชั้นรอง
เป็นตำแหน่งเดียวกับที่ฉู่ไฉเหลียงเคยดำรงมาก่อน ส่วนจวน-
ตั้งกั๋ววงนั้นเป็นตระกูลขุนนางบรรดาศักดิ์สูง ศักดิ์ฐานแตกต่าง
กันราวฟ้ากับดิน

ลู่ร่วฮั่นไปงานโดยไม่ได้รับเชิญ ทั้งยังพานางไปด้วย
ล้วนเป็นความตั้งใจที่จะช่วยให้นางได้ก้าวเข้าไปในแวดวงนั้น
อย่างแท้จริง

การมีสหายเช่นลู่ร่วฮั่นถือเป็นเรื่องล้ำค่า หากนางมัวไป
คำนวณเรื่องเงินทองกลับจะทำให้ความสัมพันธ์ห่างเหิน
พวกนางไม่เชื่อว่าจะไม่มีโอกาสพบกันอีกในภายหน้า รับน้ำใจนี้
ไว้ก่อนแล้วค่อยตอบแทนในวันหน้า จึงจะเหมาะสมที่สุด

“ตกลง ข้าจะไปกับท่าน”

ลูว์ฮันยิ้มกว้างอย่างยินดี พยักหน้าหนักแน่น “ดี เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะมารับเจ้า พวกเราสองคนไปด้วยกันนะ”

เมื่อนัดหมายกันเรียบร้อยแล้ว ลูว์ฮันก็ไม่อยู่ต่อ นางลุกขึ้นกล่าวลา “ข้าควรกลับแล้ว พรุ่งนี้ข้าจะมาหาเจ้าใหม่”

“เหตุใดไม่อยู่ต่ออีกสักครู่เล่า” ฉู่จวินหลันเอ่ยถามอย่างสงสัย “ทางบ้านมีธุระหรือ ถึงต้องรีบกลับเช่นนี้”

รอยยิ้มของลูว์ฮันแฝงความขมขื่นเล็กน้อย “ข้าไม่ปิดบังเจ้า ตอนออกจากบ้าน ข้าบอกท่านแม่ว่าจะมาหาเจ้า ท่านแม่กำหนดเวลาไว้ และให้ข้ากลับเร็วหน่อย เดิมทีข้าก็คิดจะมาเยี่ยมเยียนเจ้านานแล้ว แต่...อาจเป็นเพราะท่านแม่ข้ากังวลว่าตระกูลเก้อจะเข้าใจผิดกระมัง”

ฉู่จวินหลันฟังแล้วค่อย ๆ คิ้วขมวดเข้าหากัน

“เรื่องแต่งงานของท่าน...ตกลงแน่นอนแล้วหรือยัง”

“แปดเก้าส่วนแล้วละ” ลูว์ฮันฝืนยิ้มให้ดูไม่เป็นอะไร “เพราะอย่างนี้เอง คำพูดที่ข้าบอกเจ้าในวันนี้ อดีตข้าเองก็ไม่เคยเข้าใจมาก่อน จนกระทั่งได้ประสบด้วยตนเอง จึงได้รู้ว่า

สตรีอย่างพวกเราไม่อาจใช้ชีวิตตามใจปรารถนาได้จริงๆ การแต่งงานไม่ใช่เพียงการแต่งงาน การคบหาก็ไม่ใช่เพียงการคบหา สิ่งที่น่าจำใจที่สุดและจำต้องยอมรับมากที่สุดคือผู้คนรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นตระกูลใหญ่ผู้สูงศักดิ์ หรือชาวบ้านทั่วไป ล้วนใช้ชีวิตเช่นนี้ นี่คือชีวิตที่มักต้องยอมถอยอยู่เสมอ”

ฉูจวินหันมองลูว์วี่ฮั่นด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ เด็กสาววัยเพียงเท่านี้กลับเข้าใจโลกถึงเพียงนี้ ก็ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่

หลังจากลูว์วี่ฮั่นกล่าวลา ฉูจวินหลันก็ไปหาสวีซือเล่าเรื่องการมาเยือนของลูว์วี่ฮั่นให้นางฟัง

สวีซือเปิดกล่องผ้าแพรที่ลูว์วี่ฮั่นนำมาให้ดู แล้วถอนใจด้วยความซาบซึ้ง “นางจริงใจต่อเจ้าเช่นนี้ ช่างเป็นเด็กดีจริงๆ หลันเจียร์ เจ้าควรรักษามิตรภาพนี้เอาไว้ให้ดี”

“เจ้าคะ คำที่นางพูดกับลูกล้วนมีความหมายไม่ต่างจากที่ท่านแม่สั่งสอนลูกเลย เช่นนั้นพรุ่งนี้ลูกจะไปเยือนจวนตระกูลเฉาสักครั้งดีหรือไม่”

“ไปเถิด เวลาที่เหมาะสมพอดี หากมีผู้ใดจงใจหาเรื่อง
เจ้าก็เพียงบอกไปว่าเพิ่งจะหายดี จึงรีบรุดไปอวยพรวันเกิด
คุณหนูณา เท่านั้นที่พอจะตบหน้าพวกที่ชอบนินทาให้เจี๊ยบลงได้”

หลังจู่จวินหลันกลับเรือน ก้าวหม่อมมัวก็เอ่ยว่า “คุณหนูณู
เป็นคนดีจริง ๆ บ่าวเฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ ก็ยังมองออกว่าคุณหนูณูผู้
มีจิตใจสูงส่ง ไม่แปลกที่คุณชายจ้านจะมีใจให้เสมอมา”

สวีซื่อถอนใจเบา ๆ “น่าเสียดายที่ตระกูลลู่กุมอำนาจ
ทางทหารไว้ในมือ ส่วนทางจวนของเรานั้น ชื่อจื่ออาจไม่ยินยอม
การแต่งงานเช่นนี้”

กล่าวกันตามตรง การแต่งงานเพื่อผูกสัมพันธ์นั้น ไม่ใช่
เพียงการผูกความเป็นญาติเพียงสองตระกูล หากแต่ยังอาจ
หมายถึงการรุ่งเรืองหรือพินาศไปพร้อมกันในภายหน้า
จะผูกพันกับผู้ใด จะยืนอยู่ฝ่ายใด ล้วนไม่ใช่เรื่องง่าย

เช้าวันถัดมา ลูว์ฮันกับฉูจวินหลันนั่งรถม้าคันเดียวกัน มุ่งหน้าไปยังจวนตระกูลเฉา

เมื่อบ่าวเฝ้าประตูจวนตระกูลเฉาทราบว่ามีคนมาเยือนคือ บุตรสาวจากจวนตังก่วงและจวนเม่าก่วง ก็ตกตะลึงจนพูดจา แทบไม่เป็นคำ รีบเชิญทั้งสองเข้าประตูอย่างนอบน้อม และสั่งให้ เด็กรับใช้วิ่งเข้าไปแจ้งข่าวด้านในโดยเร็ว

ไม่นานนักก็มีหญิงสาววัยปักปัน รูปร่างอวบอิมเล็กน้อย ไบหน้ากลมราวจานเงิน ผมยาวสลวยพาสาวใช้สองคนออกมา ต้อนรับ

“พี่สาวทั้งสองให้เกียรติมาเยือนเช่นนี้ ช่างเป็นเกียรติแก่ จวนช้านัก ต้องขอภัยที่ไม่ได้ออกมาต้อนรับด้วยตนเองเจ้าค่ะ” เฉาหมิ่นหมิ่นย่อตัวคำนับ

ฉูจวินหลันกับลูว์ฮันคำนับตอบพร้อมกัน

ฉูจวินหลันยิ้มกล่าว “ไต่ยืนว่าวันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิด ของพี่หญิงเฉา ช่วงก่อนเข้าป่วยเป็นหวัด เกรงว่าจะนำเชื้อโรคมารบกวนจวน จึงมิกล้าไปเยือน บัดนี้อาการหายดีแล้ว จึงชวน

พี่หญิงลุ่มาร่วมอวยพรวันเกิดแก่พี่หญิงเฉาโดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้า
หากมีสิ่งใดเสียมารยาท ขอพี่หญิงเฉาอย่าได้ถือโทษเลย”

เฉาหมิ่นหมิ่นตลกตะลึงอย่างยิ่ง ไม่คิดว่าจู่จวินหลันจะ
กล่าวถ้อยคำได้สุภาพอ่อนน้อมถึงเพียงนี้ นางรีบกล่าวว่ามิกำลัง
แล้วพาทั้งสองมุ่งหน้าไปยังสวนด้านหลัง “ยามนี้มีแขกมาถึงแล้ว
หลายท่าน หากรู้ว่าพี่สาวทั้งสองมาเยือน ทุกคนคงยิ่งครีกรื้น
นั้ก”

นางกล่าวเช่นนั้น ก่อนจะถอยหลังเล็กน้อยสองก้าว
แล้วก้มกระซิบกับสาวใช้คนสนิท “ไปแจ้งคุณหนูสี่เก้อ”

บทที่ 234 ไม่คิดร้ายต่อผู้อื่น

จวนตระกูลเฉาไม่เห็นว่ากว้างขวางนัก เมื่อเทียบกับเรือนเดิมที่ฉู่จวินหลันเคยอาศัยอยู่ในตระกูลฉู่แล้วยังเล็กกว่าราวครึ่งหนึ่ง เสียด้วยซ้ำ เพียงเดินตามทางอิฐเขียวที่ปูเรียงอย่างเป็นระเบียบ ผ่านตรอกเล็กๆ เลี้ยวโค้งหนึ่งครั้ง จากนั้นเดินผ่านประตูประดับดอกไฟถึงก็จะเห็นสวนดอกไม้เล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งจัดแต่งไว้อย่างประณีตงดงาม

ดอกไม้บานาพรรณโรยราไปแล้ว แต่ต้นเหมยแดงไม่กี่ต้นกลับบานสะพรั่งอยู่พอดี ท่ามกลางดอกเหมยแดงนั้น เป็นเรือนอุ้นหลังหนึ่ง เห็นสาวใช้สองสามคนยืนพูดคุยกันอยู่ใต้ระเบียง

“เรือนของข้าไม่หรูหรา ขอพี่สาวทั้งสองอย่าได้ถือสาเลยนะเจ้าคะ” เฉาหมิ่นหมิ่นกล่าวยิ้มๆ

ฉู่จวินหลันยิ้มบาง “จวนของพี่หญิงเฉาสงบงดงามและละเมียดละไมถึงเพียงนี้ เหตุใดต้องถ่อมตนด้วยเล่า”

“ใช่แล้ว” ลูว์ฮันยิ้มกล่าว “หากภายนอกมีโอกาสได้มาเยือนอีก มานั่งสนทนาชมทิวทัศน์กับพี่หญิงเจาก็คงจะดียิ่งนัก”

เฉาหมิ่นหมิ่นกับฉู่จวินหลันไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ความเข้าใจทั้งหมดเกี่ยวกับนาง ล้วนมาจากคำพูดของเก๋อซุอวี่ ใจหนึ่งจึงอดรู้สึกขัดเคืองไม่ได้

ทว่าต่อให้ภาพจำจะเลวร้ายเพียงใด เมื่อได้พบหน้าและสนทนากันไม่กี่คำ เฉาหมิ่นหมิ่นกลับรู้สึกราวกับต้องลมวสันต์ในใจ นางอดคิดไม่ได้ว่า ‘สมแล้วที่เป็นผู้ทำให้คุณหนูสี่เก๋อถึงกับโมโหได้ถึงเพียงนั้น ความลุ่มลึกย่อมไม่ธรรมดา’

เมื่อมาถึงเรือนอุ่น สาวใช้ที่อยู่ทั้งสองฝั่งยกม่านผ้าแพรสีเขียวอ่อนขึ้น พร้อมกันนั้นไออุ่นสีขาวเจือกลิ่นกำยานหอมอ่อนๆ ก็พวยพุ่งออกมา

“พี่สาวทั้งสอง เชิญท่านในเจ้าค่ะ” เฉาหมิ่นหมิ่นเชื้อเชิญก่อนจะหันไปกล่าวกับสตรีวัยแรกแย้มทั้งห้าคนซึ่งนั่งอยู่ภายใน “พี่หญิงทั้งหลาย ลองดูสิว่าใครมา”

“เซิงผิงจวินจู่?”

“การวะเซ็งผิงจิวี่จู้”

คุณหนูทั้งห้าลุกขึ้นยืนพร้อมกันภายใต้การปรณินบัติของสาวใช้ เมื่อเห็นลู่ร่วฮั่นต่างก็เผยสีหน้าตกตะลึง รีบค้ำบักกันถ้วนหน้า

สตรีทั้งห้าคนที่อยู่ในห้องล้วนมาจากตระกูลซึ่งมีฐานะใกล้เคียงกับเฉาหมิ่นหมิ่น ตำแหน่งสูงสุดของบิดาหรือพี่ชายในจวนก็ไม่เกินขุนนางชั้นห้าชั้นเอก ทว่าเซ็งผิงจิวี่จู้มาจากจวนตั้งก๊วกง บิดากุมอำนาจทหาร อยู่ใกล้ซิดกุ่มขุนนางบรรดาศักดิ์ในวังหลวง ฐานะย่อมสูงกว่าพวกนางไม่รู้กี่เท่า วันนี้กลับมาร่วมงานวันคล้ายวันเกิดของเฉาหมิ่นหมิ่นด้วยตนเอง

เฉาหมิ่นหมิ่นมีหน้ามีตาไม่น้อย!

“พี่หญิงทั้งหลายอย่าได้เกรงใจกันเลย” ลู่ร่วฮั่นคล้องแขนคุณหนูหลันไว้ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงร่าเริงเป็นกันเอง “ผู้นี้คือคุณหนูจิวี่จู้แห่งจวนเม่าก๊วกง ก่อนหน้านี้นางป่วยเป็นหวัด จึงไม่อาจเข้าร่วมงานซุมนุ่กวีได้ นางเอ๋ยถึงเรื่องนี้อยู่หลายวันพอดีกับวันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของพี่หญิงเฉา นางจึงชวนข้า

มาร่วมอวยพร และอยากใช้โอกาสนี้พบปะพูดคุยกับพี่หญิง
ทุกคนให้สนิทสนมยิ่งขึ้น”

บรรดาคุณหนูต่างมองหน้ากันไปมา สีหน้าล้วนมีความ
กระอักกระอ่วนอยู่หลายส่วน หรือว่าจะเป็นเพราะได้ยินคำพูด
ซุบซิบลับหลังเหล่านั้น บุตรสาวจากจวนแก้วทั้งสองคนจึงมา
ปรากฏตัวในวันนี้?

ฉู่จวินหลันหยิบปิ่นปักผมที่ลูว์ฮั่นเตรียมไว้แทนตน
มอบให้แก่เฉาหมิ่นหมิ่น “ของขวัญอาจไม่ได้มีค่ามากนัก
แต่ความจริงใจอยู่ครบถ้วน หวังว่าพี่หญิงเฉาจะไม่รังเกียจ”

ลูว์ฮั่นก็มอบของขวัญของตนเองตามไปด้วย “เป็นเพียง
ของเล็กน้อย มีอาจเทียบกับความตั้งใจ”

“ขอบคุณพี่หญิงทั้งสองมากเจ้าค่ะ” เฉาหมิ่นหมิ่นยินดี
เป็นอย่างยิ่ง รับของขวัญแล้วส่งให้สาวใช้คนสนิทเก็บไว้ หลังจาก
กล่าวคำสุภาพกันเล็กน้อย ทุกคนก็จัดที่นั่งตามลำดับฐานะ

ลูว์ฮั่นกล่าวว่าฉู่จวินหลันจะไม่คุ้นกับการสังสรรค์เช่นนี้
ทุกครั้งที่เอ่ยถึงหัวข้อใด นางจึงตั้งใจชวนฉู่จวินหลันร่วมสนทนา
ด้วย

ฉุฉวนหลันยอมเข้าใจเจตนาของลูว์วี่ฮั่นดี หัวใจพลันอ่อนวาบ และยิ่งตระหนักว่าคำเตือนของสวีซื่อกับลูว์วี่ฮั่นนั้นถูกต้องยิ่งนัก เมื่อใดที่นางตั้งใจจะกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมหนึ่ง ก็ยอมทำได้ไม่ยาก เพียงยังไม่ทันดื่มชาหมดถ้วย นางก็เริ่มสนิทสนมกับผู้ที่นั่งอยู่ร่วมโต๊ะแล้ว

ลูว์วี่ฮั่นเห็นฉุฉวนหลันปรับตัวได้อย่างคล่องแคล่วตั้งปลาได้น้ำ ก็อดถอนใจโล่งอกไม่ได้

ขณะที่บรรยากาศกำลังราบรื่น จู่ๆ ก็มีสาวใช้คนหนึ่งเข้ามากระซิบข้างหูฉุฉวนหลัน

ฉุฉวนหลันรีบลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวยิ้มๆ ว่า “ขอภัยทุกท่านสักครู่” จากนั้นก็เร่งฝีเท้าออกไปด้านนอก

“คงจะมีแขกผู้มีเกียรติมาเพิ่มอีกกระมัง”

“ใช่แล้ว วันนี้ช่างคึกคักเสียจริง”

บรรดาสตรีพูดคุยหัวเราะกันต่อ ฉุฉวนหลันกับลูว์วี่ฮั่นสบตากันแวบหนึ่ง ต่างก็มีลางสังหรณ์บางอย่าง เกรงว่าแขกที่กำลังจะมานั้นจะไม่ธรรมดา

และก็เป็นดังคาด เพียงไม่นานนางเจาหมีนหมีนก็ยิ้มแยมพา
คุณชายสามเกอเหวยหมิงและคุณหนูสี่เกอซอวีเดินเข้ามาอย่าง
เร่งรีบ

ในงานที่มีแต่สตรีเช่นนี้ การที่เกอซอวีมาร่วมงานนับว่า
ไม่ผิดปกติ ทว่าเกอเหวยหมิงซึ่งเป็นบุรุษกลับมามีด้วย ย่อมชวนให้
ผู้คนงุนงงอยู่บ้าง

เหล่าคุณหนูต่างลุกขึ้นยืน สีหน้าล้วนแฝงความกระอัก-
กระอ่วน บรรยากาศผ่อนคลายเมื่อครู่พลันมลายหายไปสิ้น

เกอเหวยหมิงกวาดตามองสตรีทุกคนในห้อง เมื่อเห็น
ฉู่จวินหลันและลู่วี่ฮั่นอยู่ด้วย สายตาก็มองเวียนอยู่กับพวกนาง
หลายครั้ง คล้ายกำลังตัดสินใจเรื่องใหญ่ ก่อนจะหยุดลงที่ใบหน้า
ของลู่วี่ฮั่นแล้วเผยรอยยิ้มอย่างสบายอารมณ์

“เซิงผิงจวินจู่ก็อยู่ด้วยหรือ”

ลู่วี่ฮั่นพยักหน้ารับอย่างเรียบเฉย

เกอซอวีสวมอาภรณ์สีแดงสด แต่งกายงดงาม ใบหน้า
งดงามประดับรอยยิ้มบาง นางเดินเข้ามาหยุดตรงหน้าฉู่-

จวินหลัน กวาดตามองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนจะกล่าว
เสียงกระณะกระแหน

“โอ้ นี่ใครกันนะ คุณหนูเจาสิ หน้าตาของเจ้าช่างใหญ่โต
นัก คนที่คราวก่อนเชิญไปร่วมงานชุมนุมก็ไม่มีใครยอมไป
วันนี้กลับลดตัวมาร่วมอวยพรวันเกิดเจ้าเสียได้ แบบนี้เขาเรียกว่า
อะไรนะ ลดศักดิ์ลงมาให้เกียรติใช่หรือไม่”

เจาหมิ่นหมิ่นยิ้มประจบ ก่อนจะกล่าวอย่างรวดเร็ว
“คุณหนูบอกว่าป่วยเป็นหวัด เกรงว่าจะนำโรคมารุ่พวกเรา
เรื่องไม่ยอมมาในคราวก่อนก็ถือเป็นความหวังดี”

“อย่างนั้นหรือ อี ก็นางหมอมเทวดาน้อยนี่นะ ป่วยเอง
ก็รักษาเองได้ เพียงไม่กี่วันก็หายสนิทแล้ว ช่างเก่งจริงๆ”

จวินหลันหัวเราะเบาๆ ใช้เพียงถ้อยคำไม่กี่คำก็
คลี่คลายสถานการณ์ “คุณหนูถือเป็นคนตรงไปตรงมาจริงๆ
ชอบพูดความจริงเสียด้วย เอาเข้าจริง เรื่องอื่นข้าอาจเทียบ
ไม่ได้ดี แต่หากเป็นเรื่องการแพทย์ ข้ายังพอมีความมั่นใจอยู่บ้าง”

“เจ้า!” เกอซู่ถูถูกสวนกลับจนพูดไม่ออก ใบหน้าแดง
แดงกำ ก่อนกล่าวเสียงเย็นชา “อย่าได้อวดดีไป! ต่อไปจะมีใคร

กล้าให้เจ้ารักษาหรือไม่ก็ยังไม่แน่ บางทีเจ้าแค่แอบศึกษา
ลับๆ ที่ไม่อาจเปิดเผยได้ พอมีชื่อเสียงขึ้นมากก็หลงตัวเอง
เสียแล้ว อนาคตใครจะสูงส่งใครจะต่ำต้อยก็ยังไม่รู้ เจ้าอย่าเพ็ง
หัวเราะให้มากเกินไป!”

“คำพูดของคุณหนูเก๋อช่างน่าฟังนัก” ฉู่จวินหลันยังคงยิ้ม
เอียงศีรษะมองนางอย่างฉงน “วันนี้ทุกคนมารวมตัวกันก็เพื่อ
ร่วมฉลองวันเกิดให้คุณหนูเงา จะมาพูดถ้อยคำเช่นนี้ด้วยเหตุใด
กันเล่า”

เก๋อซู่อวีโกรรจนจากหน้าแดงกลายเป็นเขียว นางสุด
ลมหายใจเข้าลึกอยู่สองครั้ง ก่อนจะหัวเราะออกมาอีกครา
แล้วเดินไปนั่งยังที่นั่งหลักโดยไม่กล่าวคำใด

บรรดาสตรีต่างไม่กล้าหายใจแรง หนึ่งในคือบุตรสาวจวน-
กั้วกง อีกหนึ่งคือบุตรสาวอัครเสนาบดี เมื่อสองฝ่ายปะทะคารม
กันเช่นนี้ ใครจะกล้าเอ่ยปากแทรกเล่า

ลู่วี่ฮั่นกล่าวขึ้นบ้าง “คุณหนูฉู่พูดถูกแล้ว วันนี้ทุกคน
มาที่นี่ก็เพื่อวันเกิดของพีหญิงเงา อย่าให้บรรยากาศต้องเสีย
ไปเลย”